

Батьківська хата
Ви у серці моєму,
Ушинського парку ялини,
Ви ростете віки
У батьківській моїй стороні.
Я до болю люблю неказисті сільськії стежини,
Теплий спомин про вас
Крає серце вразливе мені.

Під захистком ялин
Стоїть міцно батьківська хата,
А дідівський садок
Своїм віттям століття шумить.
І жила тут сім'я на любов і на працю багата,
Як вернути роки?
Як заглянуть в ту хату на мить?

Рідна мати моя
Тут ночей молодих не доспала,
Й виряджала мене
У далекі й чужії краї,
Рідну землю вона
До безтями любити навчала,
Ці горбисті поля
І забілені терном гаї.

Ви приходите в снах,
Дорогі й незабутні стежини,
Босоногим хлоп'ям
Мені бігати тут довелось.
Не забуду дитинства
Погожої ранньої днини,
Коли з батьком ми йшли
Класти росяні трави в покос.

Фейерверком вогнів
Нам ранкова зоря зазоріла,
Линув вгору, у вись
Потривожений, сонний ще птах
І співала коса,
І траву ту щосили косила
В дужих, змілих і звиклих
До праці батьківських руках.

В Пospelовських в саду
Нам зозуля роки накувала
І земля вся цвіла -
Буйним морем пахучих квіток.
І трава лугова
У покоси покірно лягала
Щедрим був на укіс
Погоринський, із цвітом лужок.

Ах, як хочеться знову і знову
Повернутись в роки молоді ті,

Босоніж пройтись по духмяній,
Зеленій, як рута траві.
Закохатись в гаї,
Що дощами з громами умиті,
Поклонитись полям
І лугам, і траві-мураві...

І ось знову стою
На порозі батьківської хати,
Защеміло серденько –
Про батька і матір згадав
Як же хочеться знову
І знову почути слова ті:
«Я спекла пироги,
Ти заходь сину, чому ти там став?»

Ну. А час все летить
І ми з ним все кудись летимо.
Підло старість підкралась
І враз голова стала біла.
Отчий край. Батькі дім
Нам забути повік не дано,
Й рідну землю своєю.
Ту, де мати на світ породила.